BRDM-2

Opancerzony samochód rozpoznawczy BRDM-2

Historia konstrukcji

W dalszym rozwoju podstawowego typu opancerzonego samochodu rozpoznawczego, konstruktorzy radzieccy opracowali ulepszony model, tym razem ze stałym uzbrojeniem pokładowym, które jest umieszczone w obrotowej wieżyczce. Pojazd ten został nazwany BRDM-2, przyjęty został do uzbrojenia i zaczął trafiać do produkcji seryjnej w połowie lat 60. XX wieku.

W kompozycji BRDM-2 zastosowano inny niż w BRDM układ rozmieszczenia głównych zespołów napędzanych oraz poszczególnych przedziałów. . Silnik o znacznie większej mocy został umieszczony z tyłu kadłuba. Przedział bojowo-desantowy znalazł się teraz w pośrodku kadłuba wozu. Ustawiono nad nim standardową wieżyczkę obrotową, która jest stosowana w radzieckim transporterze opancerzonymi BTR-60 PB, czy polskiego transportera opancerzonego SKOT-2A, która wyposażona była w 14,5 mm wielkokalibrowy karabin maszynowy KPWT, który sprzężony jest z 7,62 mm karabinem maszynowym PKT. Zmieniony kadłub wozu posiada większą objętość wewnętrzną, co dodatkowo umożliwiło wyposażenie wozu w dodatkowe urządzenia lub posiada

możliwość przewozu większej ilości osób. Przy zachowaniu dotychczasowych możliwości pokonywania terenu oraz przeszkód wodnych zwiększone zostały pewne osiągi pojazdu, nadto zaś wyposażono go w udoskonalone przyrządy obserwacyjne, urządzenia ochrony przeciwatomowej, przeciwchemicznej i przeciwbiologicznej (układ filtrowentylacji).

Wojsko Polskie, koniec lat 70

Do końca lat sześćdziesiątych opancerzony samochód rozpoznawczy BRDM-2 (szczególnie w podstawowym wariancie, ale też w wielu odmianach specjalistycznych), znalazł się na uzbrojeniu Armii Radzieckiej, lecz również innych krajów członkowskich Układu Warszawskiego oraz państw zaprzyjaźnionych i sojuszniczych (Afryka i Azja).

W ówczesnym Wojsku Polskim BRDM-2 bardzo szybko zaczął zastępować, tak w roli podstawowej, jak i w wersjach specjalistycznych, pojazd ten zaczął w linii zastępować opancerzone samochody rozpoznawcze BRDM oraz FUG. Był tak wykorzystywany jako podstawowy pojazd dla pododdziałów rozpoznawczych i przez dowództwa pododdziałów wojsk lądowych. Pojazd ten jest używany w Wojsku Polskim z mniejszymi, lub większymi zmianami konstrukcyjnymi, pojazd ten jest używany do dnia dzisiejszego.

Konstrukcja wozu

BRDM-2 posiada ulepszone właściwości pławne i lepsze uzbrojenie niż swój poprzednik. Przedział załogi umieszczono z przodu, a napędowy z tyłu. Silnik ma większą moc niż w BRDM-ie (140 KM V-8 zamiast 90 konnego 6-cylindrowego silnika). Załoga składa się z czterech osób: dowódca, kierowca, zwiadowca i celowniczy. Uzbrojenie jest takie samo jak w transporterze opancerzonym BTR-60: karabin maszynowy KPWT 14,5 mm oraz karabin maszynowy PKT 7,62 mm. Z zewnątrz różni się od pierwszego BRDM-a większym kadłubem. W podstawowej wersji ma zamontowaną stożkowatą wieżyczkę w centralnej części. W przedniej części posiada dwa włazy. BRDM-2 posiada reflektor podczerwieni, podczerwone światła drogowe oraz filtr NBC. Pojazd posiada dwie pary kół i centralny system regulacji ciśnienia, przydatny do poruszania się w każdym terenie, a także dodatkowe koła w środkowej części kadłuba, ułatwiające pokonywanie rowów i nasypów. Posiada również pędnik wodnoodrzutowy do poruszania się w wodzie. Opancerzenie zabezpiecza przed ostrzałem z broni ręcznej. Odłamki artyleryjskie i pociski karabinów maszynowych mogą penetrować pancerz. Opony nie są zabezpieczone przed przebiciem i są podatne na uszkodzenia.

Dane taktyczno-techniczne

- Masa – 6,6 ton (z pełnym obciążeniem 7 ton)
- Załoga – czterech żołnierzy
- Wymiary – długość 575 cm, szerokość 235 cm, wysokość 231 cm, prześwit 35 cm
- Uzbrojenie – 1 wielkokalibrowy karabin maszynowy 14,5 mm KPWT, sprzężony z karabinem maszynowym 7,62 mm PKT, w wieżyczce obrotowej
- Przyrządy celownicze i obserwacyjne – celownik optyczny, peryskopy i szczeliny obserwacyjne, przyrząd noktowizyjny kierowcy TWN-28 oraz dowódcy TKM-1

- Pancerz – spawany z płyt walcowanych o grubości chroniącej przed działaniem ognia broni strzeleckiej piechoty oraz odłamkami pochodzącymi z pocisków moździerzowych oraz artyleryjskich
- Napęd – silnik gaźnikowy, 4-suwowy, 8-cylindrowy, widlasty, GAZ-41, pojemność 5531 cm^3, stopień sprężania 6,7, moc maksymalna 103 kW (140 KM) przy 3200 obr-min, chłodzony płynem
- Paliwo – benzyna, pojemność zbiorników paliwa 290 litrów, zużycie paliwa to ok. 26l/100 km po utwardzonej drodze
- Układ napędowy – sprzęgło jednotarczowe suche, skrzynia przekładniowa mechaniczna, cztery biegi do przodu, jeden bieg do tyłu, skrzynia rozdzielcza dwustopniowa, wały napędowe, mechanizmy różnicowe w mostach, napęd podczas pływania pędnikiem wodnym, sterowanie zasłonkami pędnika
- Nadwozie – samonośne, wodoszczelne, spawane z walcowanych płyt pancernych, całkowicie zakryty przedział bojowo-desantowy
- Podwozie – zawieszenie na resorach płaskich z amortyzatorami hydraulicznymi, napędzane wszystkie koła, kierowanie przednie, ogumienie 13,00-18” z regulowanym w czasie jazdy ciśnieniem w oponach, hamulce nożne hydrauliczne bębnowe, ręczny hamulec mechaniczny; rozstaw osi 3100 mm, rozstaw kół przednich 1840 mm, kół tylnych 1790 mm; dodatkowy układ jezdny z czterema kołami o ogumieniu 700 x 250 mm, napędzane łańcuchami i opuszczanymi hydraulicznie
- Instalacja elektryczna – jednoprzewodowa 24 V
- Łączność – radiostacja nadawczo-odbiorcza, czołgowy telefon wewnętrzny
- Urządzenia dodatkowe – falochron opuszczany hydraulicznie, centralne pompowanie kół przez sprężarkę powietrzno-tłokową sterowaną z miejsca kierowcy, wciągarka z liną o długości 30 m i o maksymalnym uciągu 4000 kg

- Osiągi – moc jednostkowa 14,7 kW/t (20 KM/t), promień skrętu na lądzie 9,0 m, prędkość maksymalna po drodze 95-100 km/h, prędkość pływania 9-10 km/h, zasięg po drodze 750 km, czas pływania 17-19 h
- pokonywane przeszkody – wzniesienia 30°, rowy o szerokości 122 cm, ściany o wysokości 40 cm

Bibliografia

1. Janusz Magniski, Wozy Bojowe LWP 1943-1983, Ministerstwo Obrony Narodowej, Wydanie I, 1984 rok
2. Tomasz Szczerbicki, Pojazdy Ludowego Wojska Polskiego, VESPER, Wydanie I, 2014

Autor: Dawid Kalka